

Gensyn hertil, netop af Gensyn til, at Stillingen er saaledes, at der i Lovforslaget er optaget og efter min fulde Overbeviisning maatte optages saadanne betryggende Bestemmelser som de, der her ere givne. Det er Noget, som maatte optages i Interesse af hele det kirkelige Liv hos os, i Interesse af Menighedernes selv, og ogsaa kun i Interesse af dem maae slige Bestemmelser findes i Loven. Hvilke ere nu disse Bestemmelser? Ja, der kan vel hovedsagelig siges at være 3 saadanne Bestemmelser. Der er Bestemmelsen om, at ikke det hele Antal Ansøgere af dem, mellem hvilke Valget skal foregaae, skal stilles frem. Dette er jo fra forskjellige Sider blevet angrebet, dog troer jeg ikke af den ærede Rigsdagsmand, til hvem jeg nu nærmest figter, men han yttrede sig i alt Fald ogsaa derover og kom med en Bemærkning, som leder mig til ogsaa at give en Dplysning i saa Henseende. Han gif nemlig ud fra, at Tallet af dem, der bliver Spørgsmaal om at fremstille for Menighederne, dog bliver ringe, idet han nemlig sagde, at de sidste Dplysninger have viist, at Gjennemsnittallet af Ansøgere til hvert Kald i den seneste Række Aar har været 25; men den ærede Rigsdagsmand gjorde strax et Afdrag hert ved at sige, at fra disse vilde han drage en Trediedeel som dem, der maatte skydes ud, fordi de søgte uden at være berettigede dertil. Dette lader sig imidlertid paa ingen Maade gjøre. Naar det ærede Medlem vil betragte Forholdet, som det har været i de sidste Aar, saa vil han finde, at det er langt fra, at han kan trække en Trediedeel fra, og at han gjør Ret i slet ikke at trække Noget fra; thi det har kun ganske undtagelsesviis været Tilfældet, at der fandtes en Ansøger, som ikke var berettiget til at søge. Han vil altsaa gjøre rettest i at lade Tallet 25 blive staaende som det virkelige Mellemtal, og naar der saa i Loven er talt om Ministerens Ret til at udskyde indtil Halvdelen af Ansøgerne, saa er det ikke sagt, at Halvdelen skal udskydes, men der er

sagt, at Ministeren kan udskyde indtil Halvdelen, og det kan vistnok ansees for fuldkommen sikker, at Ministeren i mangfoldige Tilfælde, og navnlig hvor Tallet af Ansøgere er ringe, ikke vil finde Anledning til at gjøre Brug af denne Ret i dette Omfang. Men selv om Ministeren benytter denne Ret og udskyder Halvdelen af Ansøgerne, vil Antallet dog gaae op til et Dusin, hvilket altsaa ikke er noget ringe Tal som Gjennemsnit, og jeg vil tilføie, at i mange Tilfælde vil det Antal af Ansøgere, blandt hvilke der er Spørgsmaal om at vælge, løbe op til mellem 30 og 40, idet det ingenlunde nu hører til Sjældenhederne, at der findes indtil 80 Ansøgere om et Embede. Naar man nu vil spørge, hvorfor man i det Hele i Loven vil optage en saadan Udskydelsesret som tilkommende Kirkebestyrelsen, saa er det paa ingen Maade af det Gensyn, der i sidste Møde blev fremhævet af den ærede Taler, at det skulde være for at sikke disse Embedscandidater, at de kunde faae Ansættelse i Embederne, og jeg troer derfor, at det ikke vilde være nødvendigt eller nyttigt at komme ind paa den i og for sig ganske sande Sætning, at Embederne ikke ere til for Embedsmændenes Skyld, men for Embederne selv eller for dem, for hvem Embedsmændene have at virke; men hvor sand denne Sætning end kan være i Almindelighed, maa man dog ikke udstrække den over alle Grændser. Det kan være meget rigtigt, at man siger: det er ikke nok, at en Candidat har den og den Anciennitet, eller Adkomst fremfor Andre til at komme i Embede, han har derfor ingen Ret dertil, men paa den anden Side maa man sige, at dersom det blev Tilfældet i noget større Omfang, at Mænd, hvis Hæderlighed iøvrigt maa erkjendes, og hvis Dygtighed og Evner til at virke i det Kald, de have valgt sig, ville og maae blive maastee eenstemmig anerkjendte, dog paa Grund af en Foranstaltnings Besskaffenhed bleve aldeles udelukkede fra at komme i den Virksomhed, hvortil de have helliget deres Tid, saa vilde dette ikke